

lige fællesskabssamarbejde. Derved kom Danmark i en problematisk situation, for en del af det samarbejde, vi var meget optaget af og meget gerne ville have, blev dermed flyttet uden for den mulighed, vi havde for at påvirke det direkte gennem det mellemstatslige samarbejde.

På flygtningeområdet er der i øjeblikket 15 forskellige ordninger, nemlig en ordning for hvert medlemsland. Sådan må det naturligvis blive, når det er national lovgivning, der fastlægges, hvordan lovgivningen skal være på det her område. Det er tilfældet trods det faktum, at samtlige 15 medlemslande har tiltrådt både den europæiske menneskerettighedskonvention og FN's flygtningekonvention og i højtidelige erklæringer gang på gang har tilkendegivet, at de vil efterfølge de principper, der er i disse konventioner.

Vi har 15 lande, som alle sammen – næsten alle sammen i hvert fald – er ganske velstående, og som har velordnede forhold på mange af disse områder. Men vi har set nogle meget kedelige eksempler fra krigene på Balkan, hvor landene har skubbet flygtninge foran sig i et uværdigt dominospil, hvor man har prøvet at konkurrere på, hvem der først kunne indføre visumregler, hvem der mest restriktivt kunne skubbe flygtningene bort fra sig og over til nabolandet.

Den samme gruppe flygtninge har været fuldstændig dybt afhængige af, om de endte i det ene land eller i det andet land. Det var helt afgørende for, hvilken behandling de ville få, om de endte i Danmark, i Sverige, i Spanien eller i Portugal. Det har simpelt hen ikke været værdigt for et område, som hævder, at det vil have et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Derfor tilslutter vi os, at EU laver fælles regler på området. Der er brug for minimumsregler for retssikkerhed for asylansøgere. Hvor mange muligheder skal man have for at påklage afgørelser? Hvor mange muligheder skal man have for at tale med uafhængige personer? Hvor mange muligheder skal man have for at have en advokat eller en bisidder eller en eller anden form for rådgivning?

Der er brug for ensartede familiesammenføringsregler. Det kan ikke være rigtigt, at man i ét EU-land har en familiesammenføringskvote på 5.000 mennesker om året, mens man i andre lande som f.eks. Sverige har meget, meget liberale regler.

Der er brug for regler for fri bevægelighed for tredjelands statsborgere, sådan at de borgere, der har permanent opholdstilladelse i ét med-

lemsland, også automatisk får rettigheder til at bevæge sig og tage arbejde i de øvrige medlemslande.

Og der er brug for regler for, hvordan vi håndterer massetilstrømning af flygtninge, som vi f.eks. har set det både i krigene på Balkan og i Kosovo. UNHCR, altså FN's Flygtningehøjkommissariat, anbefaler jo, at der bliver lavet fælles regler for midlertidig beskyttelse af krigsflygtninge, som vi har set det på Balkan.

Danmark er set, men vi er med på en trailer, som den socialdemokratiske ordfører sagde. Det er et udmærket udtryk. Vi kan håbe, at de andre 14 lande vedtager noget fornuftigt, som vi er glade for at kunne tilslutte os. Hvis ikke det sker, så må vi vurdere vores situation til den tid, men vi har ikke den indflydelse, vi kunne have haft, hvis vi ikke havde haft forbeholdet.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Det kunne lyde på den radikale ordfører, som om den frygt for politiopbygning, som bl.a. var baggrunden for det her forbehold, var fuldstændig ubegrundet. Og der vil jeg høre, om ikke det er rigtigt, at Europol faktisk stille og roligt opbygges, og at det derfor stadig væk er en overordentlig vigtig grund til at have forbeholdet.

Et andet spørgsmål er vedrørende retssikkerheden. Her lyder det, at der er brug for regler om retssikkerheden for asylansøgere. Det er vi selvfølgelig helt enige i. Men er det så ikke et problem for De Radikale, at man gør det umuligt for asylansøgere overhovedet at komme til Europa? Så kan det jo være mindre relevant, hvordan rettighederne er, hvis man holder dem væk på forhånd med denne her voldsomme opbygning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Om Europolsamarbejdet vil jeg sige, at det er jeg tryk ved. Det foregår jo på den måde, at det ikke er alle og enhver, der har adgang til det samarbejde. Det fungerer på den måde, at det er de nationale politikcorps, der har personer siddende på et fælles kontor. Der er ikke nogen overstatslig opbygning på Europolsamarbejdet, og derfor foregår det fuldstændig inden for rammerne af vores mellemstatslige samarbejde.

Jeg synes, det foregår fortrinligt og godt. Vi har fået forskellige orienteringer fra den danske politirepræsentant om, hvordan det fungerer, og jeg er meget godt tilfreds med samarbejdet og